

KELEMEN LAJOS
Otthagynom lovával

*Otthagynom lovával a szabad ég alatt –
egy találékony pillanat, a másutt játszódó történet:
tovább majd az fogja deríteni,*

*vagy töprengjek finom dalpengető gyanánt
hogyan törjem meg az öncsalást; apám,*

*épp kezdtem volna
sejteni, barátságunkat mi csiszolná; ha közösen rákapnánk
a pálinkára, esetleg más vegyi dolog előbb felszivarog? –*

*áll fénynek dőlve emlékezetemben egy almafa,
s egy tefajta gazda meg a lova pihennek ott,
de mintha a fa a tér tengelye volna,*

*forog körötte a hátsóudvar, a kert, a szív
ringlisének csak egyszer is ha megtörném ütemét,
a tengely csupán, a háttér látszódnék, a váz egymaga,
azonkívül az égvilágon senki se.*

Utas

*Eleve nem ad ki aznap a boltos lány
kenyeret –*

nincs, csak só és ecet;

*minden baj a világból nyelveden, és jaj
az utazásnak: se hona,
se értelme –*

*s nem ad ki aznap jelet
a kő szintjén a torony,
vázkarjával a dicsőség-szobor,
imáid ha mégis, mint a telepések,
templomot növesztenek:
az javadra szól,
ha adatik, mert bent megvan a kegyelem*

*kenyéralakban
az úrasztalon.*

Fa

*Szellőz fönt – derűs képpel ki vagy téve
a család-fára;*

*most olvadnak vonásaid,
közös színvallásul,
rokon szép arcába, megannyi ág, viszont-hajlat,
bevallott, bevallatlan múlt –*

*s látszik, nem az a bölcs,
aki akár egy emberöltőt
megkerülne; mutatkoznak bár a nyomor
frontjai, mutatkozni fognak
azon túl az időből kivont jó világok –*

*csak megvan a tér, megvan a talaj!
átforogat Isten a föld mélyén egy-egy hulló
gyümölcsöt:
valami távolon át kell kelnie –*

*aztán a történet alja:
friss történet eleje – fény, esők, tavaszi szelek
hálórendszere ringat, és újra
tiédhez sejtként simulva
érintheted a legmagzóbb,
vitalis porontyokat.*

Utazás